

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/18/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118204176
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118204176.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Panónska 2, IČO: 35937874, p r o t i žalovaným: 1. ETILÓG, s.r.o., so sídlom Prešov, Strojnícka 9/A, IČO: 46980202, zastúpený: BENČÍK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, s.r.o., so sídlom Františkánske námestie 4, Prešov a 2. H. E., F.. XX.X.XXXX, T. C. J., Š. XXX,/, zastúpený: JUDr. Tamas Puskas, advokát, so sídlom Dunajská Streda, Alžbetinské námestie 1203, o zaplatenie 5.830,05 Eur a prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1.rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 5.830,05 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 15.5.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti ohľadom úrokov z omeškania voči žalovanému v 1.rade za obdobie od 17.4.2018 do 14.5.2018 z a m i e t a .

III. Žalobu voči žalovanému v 2.rade v celom rozsahu z a m i e t a .

IV. Žalobca m á voči žalovanému v 1.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V. Žalovaný v 2.rade m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou doručenu súdu 19.4.2018 sa domáhal voči obom žalovaným solidárnej náhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poškodenej O. H. s poukazom na § 9 ods. 7 písm. c/ zákona č. 580/2004 Z.z. vo výške 5.830,05 Eur. Žiadal priznať aj úroky z omeškania z tejto sumy vo výške 5% ročne od 17.4.2018 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v 2.rade spôsobil poškodenej ublíženie na zdraví pri cúvaní vysokozdvížným vozíkom, pričom tento nárok uplatnil aj v trestnom konaní vedenom proti nemu. Zodpovednosť žalovaného v 1.rade ako právneho nástupcu zamestnávateľa žalovaného v 2.rade (spoločnosti EB-TEX s.r.o.) odôvodnil § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tiež porušením prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú bližšie nezdôvodnil.

2. Žalovaný v 2.rade v písomnom vyjadrení k žalobe namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie v spore, keďže k vzniku úrazu poškodenej došlo pri plnení jeho pracovných povinností a preto s poukazom na § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za škodu zodpovedá len žalovaný v 1.rade. Navyše predložil zápisnicu z výsluchu svedkyne Ing. E. J. G. - bezpečnostného technika žalovaného v 1.rade z vyšetrovacieho spisu, z ktorého vyplynulo, že zo strany žalovaného v 1.rade došlo k hrubému porušeniu predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, keďže areál, kde prebiehala nakládka nebol oddelený ani označený a zamestnanci (ňou bola aj poškodená) nemali osobné ochranné prostriedky.

3. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného zotrval na žalobe aj voči žalovanému v 2.rade z dôvodu, že bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a teda žalovaný v 2.rade spôsobil zranenie poistenke žalovaného (správne žalobcu) svojim zavineným protiprávnym konaním, čím naplnil skutkovú podstatu § 9 ods. 7 písm. c/ zákona č. 580/2004 Z.z. Zdôraznil, že uplatnený nárok nie je náhradou škody, ale ide o osobitné regresné právo žalobcu vyplývajúce z verejného práva podľa osobitného právneho predpisu.

4. Žalovaný v 2.rade v duplike na repliku žalobcu zotrval na svojej námietke a poukázal na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo/228/2012, podľa ktorého pri neoprávnenom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa za zásah spôsobený právnickou osobou. V náväznosti na toto rozhodnutie je potrebné podľa § 853 Občianskeho zákonníka analogicky aplikovať ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 2.rade pri vzniku pracovného úrazu poškodenej vykonával svoje pracovné úlohy na základe príkazov žalovaného v 1.rade v rámci svojho pracovného pomeru. Pri nakládke tovaru teda nesledoval svoje vlastné záujmy, ale záujmy zamestnávateľa a teda táto činnosť bola vykonávaná zo strany žalovaného v 1.rade, ktorý na túto činnosť využil svojho zamestnanca - žalovaného v 2.rade. Záverom poukázal na to, že za vznik pracovného úrazu spoluzodpovedá aj poškodená, ktorá nenesla žiadne ochranné prostriedky a preto navrhol znalca, ktorý by ustáli, či bola poškodená povinná nosiť osobné ochranné prostriedky, či zamestnávateľ mal ich zabezpečiť pre svojich zamestnancov a či prijal všetky opatrenia, aby nevznikol podobný pracovný úraz resp., či by bolo možné predísť vzniku zranení pomocou osobných ochranných prostriedkov, prípadne prijatím ďalších bezpečnostných opatrení. Navrhol tiež vypočuť ako svedkov konkrétnych zamestnancov žalovaného v 1.rade - O.. E. J.B. G., A. E. I. D. H., ktorá bola konateľkou žalovaného v 1.rade.

5. Žalobca reagoval písomným vyjadrením z 28.3.2019, v ktorom zotrval na svojej argumentácii s poukazom na trestný rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda 1T/33/2018, ktorým žalovaný v 2.rade bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví poškodenej - poistenky žalobcu a tým je splnená podmienka v zmysle § 9 ods. 7 písm. c/ zákona č. 580/2004 Z.z., teda protiprávne konanie tretej osoby - žalovaného v 2.rade. Poukázal pritom na dôkazy vykonané v spomínanom trestnom konaní a to výpoveď žalovaného, svedkov, poškodenej, znalecké posudky a preto navrhol tento spis pripojiť. Dôkazy navrhnuté žalovaným v 2.rade považoval pritom za nadbytočné.

6. Žalovaný v 1.rade sa k žalobe nevyjadril, aj keď táto mu bola doručená ešte dňa 14.5.2018.

7. Súd vo veci uskutočnil pojednávanie 13.11.2019 napriek ospravedlneniu žalobcu, ktorý žiadal o jeho odročenie z dôvodu astmatických problémov poverenej zamestnankyne, pričom túto žiadosť zaslala súdu táto zamestnankyňa elektronicky deň pred pojednávaním. Súd však okamžite spätne na jej email zaslal odpoveď o neakceptovaní žiadosti o odročenie pojednávania, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na § 183 CSP, keďže žalobca nepochybne nemá len jedného zamestnanca v osobe spomínanej poverenej zástupkyne a preto mal možnosť poveriť zastupovaním na pojednávaní iného zamestnanca zvlášť, ak vo veci ešte pojednávanie nebolo uskutočnené.

8. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, vyčíslením nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, spisom Okresného súdu Dunajská Streda 1T/33/2018, ústnymi vyjadreniami právnych zástupcov, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

9. Žalovaný v 2.rade bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 1T/33/2018-276 zo dňa 16.4.2018 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona za ten skutok, že dňa XX.X.XXXX v čase okolo 14:30 hod. vo dvore nákupného centra DOMINO na sídlisku Smetanov háj č. 282 v Dunajskej stredě viedol pracovný stroj - elektrický vysokozdvížny vozík, kedy pri cúvaní v rozpore s § 148 ods. 1 Zákonníka práce a ustanovením bodu 14.2.3.1 STN ISO 3691 + Amd 1 motorové vozíky, nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu pracovného stroja v dôsledku čoho zadným kolesom prešiel po ľavej nohe poškodenej O. H.Ó., čím jej spôsobil ťažké devastujúce poranenie chodidla vľavo, ktoré v čase 20.4.2015 do 20.6.2015 závažne ovplyvňovalo obvyklý spôsob jej života. Bol mu uložený peňažný trest vo výške 300 Eur. Uvedený rozsudok bol napadnutý len odvolaním prokurátora a na základe neho Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 3To/97/2018-295 zo dňa 7.3.2019 zrušil výrok o treste, pričom žalovanému v 2.rade uložil vyšší peňažný trest a to 600 eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 7.3.2019.

10. Poškodená je poistencom žalobcu, ktorý uhradil jednotlivým zdravotníckym zariadeniam, ktoré jej poskytovali zdravotnú starostlivosť v dôsledku vyššie uvedeného poškodenia jej zdravia za obdobie od 4.6.2015 do 7.12.2015 sumu 5.830,05 Eur.

11. Z trestného spisu vyplýva, že žalobca nárok voči žalovanému v 2.rade vo výške 5.830,05 Eur uplatnil aj v adhéznom konaní písomným podaním z 11.12.2015, ktoré bolo doručené vyšetrovaciemu orgánu 17.12.2015. O tomto nároku v trestnom konaní rozhodnuté nebolo. Z celého trestného spisu nepochybne vyplýva to, že k úrazu poškodenej došlo pri plnení pracovných úloh žalovaným v 2.rade na pokyn jeho zamestnávateľa EB - TEX s.r.o. v pracovnom čase a na pracovisku.

12. Na pojednávanie sa dostavil aj právny zástupca žalovaného v 1.rade, hoci tento žalovaný bol doposiaľ úplne pasívny a k žalobe sa nevyjadril. Až na pojednávaní právny zástupca uviedol, že navrhuje vypočuť ako svedkyňu poškodenú a tiež žalovaného 2.rade a to k okolnostiam vzniku úrazu poškodenej. Súdu predložil hlásenie poškodenej sociálnej poisťovni, v ktorom uviedla, že k jej zraneniu došlo bez zavinenia inej osoby. Vyslovil tiež názor, že za úraz zodpovedá samotná poškodená, keď nevenovala dostatok pozornosti okoliu pri zhotovovaní fotodokumentácie. Zároveň však právny zástupca žalovaného v 1.rade uznal, že k úrazu poškodenej došlo pri plnení pracovných povinností žalovaného v 2.rade a nenamietal ani výšku uplatnených nákladov za poskytnutú zdravotnícku starostlivosť poškodenej.

13. Súd sa najprv zaoberal tým, či sú splnené procesné podmienky pre rozhodovanie o uplatnenom nároku, konkrétne či nie je daná prekážka litispendencie upravená v § 159 CSP.

14. Podľa § 159 CSP začatie konanie bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

15. V prípade litispendencie ide o tzv. negatívnu procesnú podmienku, ktorá vylučuje možnosť súdu, aby mohol rozhodnúť vo veci samej, predstavuje totiž neodstrániteľnú vadu sporového konania. Aby bola daná prekážka litispendencie, musí byť totožný predmet sporu a sporové strany.

16. V tomto prípade žalobca uplatnil voči žalovanému v 2.rade ten istý nárok, teda na tom istom skutkovom základe, z toho istého dôvodu a v totožnej výške už skôr v trestnom konaní, ktoré ešte nebolo ukončené a ten istý nárok uplatnil aj v občianskoprávnom konaní.

17. V čase podania žaloby na tunajší súd teda bola daná neodstrániteľná podmienka konania, vo forme prekážky litispendencie, avšak súd v tom čase nemal k dispozícii celý trestný spis a preto nemohol toto konanie zastaviť. V súčasnosti spomínané trestné konanie je už právoplatne ukončené bez toho, aby trestný súd rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu na náhradu škody, pričom možno len dedukovať, že o spomínanom nároku nebolo rozhodnuté z dôvodu, že aj trestný súd dospel k záveru o občianskoprávnej zodpovednosti zamestnávateľa žalovaného v 2.rade. Pre tento súd je však podstatné to, že trestné konanie je právoplatne ukončené a preto prekážka skôr začatého konania je už irelevantná.

18. Súd sa pritom stotožnil s názorom o absencii vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v tomto spore. Je síce pravdou, že uplatnený nárok nie je nárokom na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, keďže sa jedná o regresnú náhradu podľa špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení.

19. Podľa § 9 ods. 7 písm. c/ citovaného zákona zdravotná poisťovňa má právo uplatniť svoj nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním.

20. Sporným je to, aký subjekt je zodpovedný v zmysle citovaného zákonného ustanovenia v prípade, že konkrétna fyzická osoba je síce uznaná vinnou z prečinu ublíženia na zdraví (v tomto prípade žalovaný v 2.rade), keďže z trestnoprávneho hľadiska trestnoprávnu zodpovednosť v tomto prípade môže niesť len fyzická osoba, v prípade, ak táto osoba konala v rámci plnenia svojich pracovných povinností. Je totiž potrebné rozlišovať trestnoprávnu a občianskoprávnu zodpovednosť. V tomto spore sa rieši občianskoprávna zodpovednosť. Tá vyplýva z už spomínaného zákonného ustanovenia § 9

ods. 7 písm. c/ zákona č. 580/2004 Z.z. Ako už súd uviedol, ide o špeciálny právny predpis, ktorý má sice prednosť pred všeobecným právnym predpisom, teda Občianskym zákonníkom, čo zároveň však neznamená, že nie je možné použiť aj Občiansky zákonník, ak niektorú otázku špeciálny predpis neupravuje a to použitím tzv. analógie legis. Aj keď predmetom žaloby je regresná náhrada žalobcu, nie je možné opomenúť, že svojou povahou tento nárok sa približuje nároku na náhradu škody, keďže spočíva v tom, že žalobca uhradil náklady na liečenie poistenca jeho poskytovateľovi, ku ktorému došlo v príčinnej súvislosti so zavineným protiprávnym konaním tretej osoby. Súd preto sa domnieva, že právna úprava obsiahnutá v § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá rieši zodpovednosť na náhradu škody zamestnávateľa je aplikovateľná aj v tomto prípade. K totožnému právnemu záveru pri obdobnej právnej úprave dospel aj Najvyšší súd v ČR v rozsudku 25Cdo 670/05 z 18.5.2006, ktorý uviedol, že treťou osobou, voči ktorej má poisťovňa právo na náhradu nákladov vynaložených na liečebnú starostlivosť o jej poistenca, môže byť aj právnická či fyzická osoba, ak škodu spôsobil jej zamestnanec, či ten, kto bol pri jej činnosti použitý a to za predpokladu, že škoda ním bola spôsobená pri činnosti, ktorá spadá do rámca pôsobnosti tejto osoby (§ 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

21. Súd sa stotožňuje aj s ďalším odôvodnením citovaného rozsudku, podľa ktorého kritériom pre rozlíšenie, či určitá činnosť zamestnanca spadá do rámca činnosti jeho zamestnávateľa nie je samotná okolnosť, či jeho jednanie naplnilo skutkovú podstatu trestného činu. Neplatí totiž automaticky, že každá činnosť, ktorá je zároveň trestným činom musí byť excesom (R 55/1971). Do rámca činnosti právnickej (fyzickej) osoby spadá výkon zamestnania, plnenie úloh vyplývajúcich z pracovného pomeru, úkony s tým priamo súvisiace, ale aj ďalšie činnosti, ktoré nepostrádajú miestny (priestorový), časový a vecný (vnútorný, účelový) vzťah k činnosti právnickej (fyzickej) osoby. Ak bola škoda spôsobená pri činnosti, ktorou škodca, hoci v pracovnom pomere, sledoval výlučne uspokojovanie svojich záujmov, či potrieb, ide o tzv. exces a v takom prípade zodpovedá za škodu priamo sám. Najvyšší súd ďalej uzavrel, že ak ten, kto spôsobil škodu pri plnení pracovných či služobných úloh alebo v súvislosti s tým, porušil právnu povinnosť zavinenú, je zavinenie dané na strane tej právnickej či fyzickej osoby, ktorá na miesto priameho škodu zodpovedá za škodu takto spôsobenú a ktorá je tak povinná aj k náhrade nákladov zdravotnej poisťovni v zmysle osobitného ustanovenia príslušného zákona.

22. V danom prípade je nesporné, že žalovaný v 2.rade pri spôsobení škody poistenkyni žalobcu si plnil pracovné povinnosti v záujme svojho zamestnávateľa, teda v rámci svojho pracovného pomeru a rozhodne nešlo o tzv. exces, teda vykonávanie činnosti, ktorou by sledoval výlučne uspokojovanie svojich záujmov či potrieb. Súd preto prijal záver, že zodpovedným subjektom v tomto prípade je zamestnávateľ žalovaného v 2. rade a v súčasnosti jeho právny nástupca, teda žalovaný v 1.rade.

23. K totožnému záveru o pasívnej legitímácii zamestnávateľa v prípade zavineného spôsobenia zranenia poškodenému pri plnení pracovných povinností dospel Najvyšší súd ČR aj v rozsudku 25Cdo/2625/2006 zo dňa 24.9.2008. Súd dodáva, že obdobná právna úprava ako v § 9 ods. 7 písm. c/ zákona č. 580/2004 Z.z. je obsiahnutá aj v zákone o sociálnom poistení a to v § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. Súd pritom z viacerých sporov zistil, že sociálna poisťovňa pri uplatňovaní nároku na náhradu vyplatených dávok zo sociálneho poistenia proti osobe, ktorá zavineným protiprávnym konaním ich spôsobila v prípade, ak aj táto osoba bola odsúdená v trestnom konaní, ale ku skutku došlo pri plnení jej pracovných povinností, súdy vychádzali zo zodpovednosti zamestnávateľa takejto osoby a nie tejto fyzickej osoby. Ide napr. o rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 5Co/40/2018 zo dňa 14.2.2019, Krajského súdu v Nitre 6Co/77/2018 zo dňa 22.11.2018 alebo Krajského súdu v Bratislave 14Co/370/2016 zo dňa 9.7.2019.

24. Súd preto z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v 2.rade v tomto spore žalobu voči nemu zamietol.

25. V celom rozsahu, pokiaľ ide o zaplatenie istiny, bolo vyhovené žalobe voči žalovanému v 1.rade, ktorý je právnym nástupcom zamestnávateľa žalovaného v 2.rade, pretože ten z dôvodov popísaných vyššie je vecne pasívne legitímovaný v tomto konaní. Bolo totiž preukázané, že jeho zamestnanec, teda žalovaný v 2.rade, sa dopustil zavineného protiprávneho konania, ktorým spôsobil zranenie poistenkyni žalobcu, pričom žalobca vyplatil za jej poskytnutú zdravotnú starostlivosť príslušným poskytovateľom žalovanú sumu. Bolo preto právne dôvodné žalobe voči žalovanému v 1.rade.

26. Až na pojednávaní žalovaný v 1.rade namietal zodpovednosť poškodenej za jej úraz a navrhol vykonať ďalšie dôkazy. Opomenul však, že v zmysle nového sporového poriadku - § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas.

27. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

28. Podľa § 153 ods. 2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

29. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

30. Pre súd nepochopiteľne žalovaný v 1.rade napriek tomu, že žaloba s výzvou na vyjadrenie k nej mu bola doručená ešte 14.5.2018, celý čas bol pasívny, k žalobe sa vôbec nevyjadril a začal namietat skutkové tvrdenia uvedené v žalobe až na pojednávaní. Súd by však za účelom ním navrhnutých dôkazov musel pojednávanie odročiť a to je v rozpore so zásadou sudcovskej koncentrácie upravenej v § 153 CSP. Žalovanému v 1.rade nič nebránilo uvedené skutkové tvrdenia a navrhované dôkazy oznámiť skôr a nie až na pojednávaní. Navyše však súd k listinnému dôkazu, ktorý bol predložený na pojednávaní a to hlásenie poškodenej adresované sociálnej poisťovni uvádza, že je pre tento spor irelevantný v kontexte s inými dôkazmi a to právoplatným trestným rozsudkom a znaleckým posudkom znalca z odboru bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci doc. Ing. Milana Szaba č. 05/2007, ktorý bol vypracovaný pre účely trestného konania. Ako už súd konštatoval podľa § 193 CSP je viazaný právoplatným trestným rozsudkom a teda tým, že ublíženie na zdraví poškodenej spôsobil žalovaný v 2.rade. Zo spomínaného znaleckého posudku zároveň vyplýva aj to, že poškodená neporušila žiadne bezpečnostné predpisy a práve naopak, chovala sa veľmi zodpovedne a obozretne a teda nie je možné uvažovať ani o jej spoluzodpovednosti za vzniknutý úraz. Navrhované dôkazy v kontexte s týmito dôkazmi a zistenými skutočnosťami a viazanosťou trestným rozsudkom sú nepotrebné, zbytočne by predĺžili súdne konanie a predovšetkým ich vykonanie by bolo v rozpore s § 153 CSP.

31. Žalobcovi boli priznané aj úroky z omeškania, aj keď nie v celom uplatnenom rozsahu.

32. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

33. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

34. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

35. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Žalobca nepreukázal, že by žalovaného v 1.rade vyzýval pred podaním žaloby na zaplatenie žalovanej sumy. Preto s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka žalovaný v 1.rade sa dostal do omeškania s plnením až nasledujúceho dňa po tom, čo mu bola doručená žaloba. Súd preto priznal žalobcovi úroky z omeškania až od 15.5.2018 a keďže uplatnil si nárok na úroky z omeškania už od 17.4.2018, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

37. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V zmysle tohto ustanovenia žalobca bol neúspešný s uplatneným nárokom voči žalovanému v 2.rade a preto súd priznal úspešnému žalovanému v 2.rade nárok na plnú náhradu trov konania, nakoľko nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne. Vo vzťahu k žalovanému v 1.rade však žalobca bol v celom rozsahu úspešný a preto súd mu aj priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

38. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.